

Arrest

nr. 135 912 van 7 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juni 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaten E. MATTERNE en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Spaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 18 maart 1980.

Op 1 februari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende in.

Op 2 mei 2013 neemt de burgemeester van de stad Ronse of zijn gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 17 juni 2013 wordt aan de verzoekende partij een E-kaart uitgereikt.

Op 18 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...]”

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 01-02-2013 en verkreeg de E-kaart op 17-06-2013.

Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun heeft ontvangen van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Betrokkene werd op 11-03-2014 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van haar huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen zij ter beschikking heeft Overeenkomstig artikel 42bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Betrokkene tekende ons schrijven op 26-03-2014 waarna zij nog 1 maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen. Betrokkene legt vervolgens een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, een schrijven van het OCMW met betrekking tot het toekennen van een leefloon, interimloonfiches en overzichten van ontvangen werkloosheidssteun voor.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 29-06-2013 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40 § 4, 1° van de wet van 15-12-1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest. Betrokkene blijkt sedert 09-09-2013 ingeschreven te zijn bij de VDAB als werkzoekende, maar dit kennelijk zonder enig resultaat. Zij heeft zich, bovendien uitdrukkelijk ingeschreven op vraag van het OCMW. Of betrokkene werkelijk zelf de intentie heeft om actief werk te zoeken is nog maar de vraag. Daarnaast is het gelet op de langdurige periode van werkloosheid van betrokkene niet onredelijk te stellen dat haar reële kans op tewerkstelling niet zomaar valt af te leiden uit het administratief dossier. Behalve bewijzen van een oude tewerkstelling (mei 2013) en het inschrijvingsbewijs als werkzoekende bij de VDAB, wordt niets voorgelegd waaruit kan blijken dat er binnen afzienbare termijn verandering kan komen in deze situatie van werkloosheid. Betrokkene diende vanaf 10-10-2013 trouwens een beroep te doen op financiële steun van het OCMW om in haar levensonderhoud te voorzien. Blijkbaar was dit in afwachting van de ontvangst van werkloosheidsuitkeringen. Betrokkene legt bijkomend bewijzen voor waaruit moet blijken dat zij sinds maart 2014 werkloosheidssteun ontvangt. De werkloosheidsuitkering die betrokkene geniet kan niet als bron van inkomsten beschouwd worden om een inschrijving als beschikker voldoende bestaansmiddelen te behouden. Artikel 42bis S 2. 2° en 3° van de wet van 15-12-1980 bepaalt dat wie onvrijwillig werkloos wordt tijdens het verblijf in België; en ingeschreven is als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening, het statuut als werknemer nog 6 maanden kan behouden. Nadien is het recht op verblijf intrekbaar op grond van artikel 42bis van de wet van 15-12-1980. Zoals reeds aangehaald blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene reeds langer dan 6 maanden werkloos is. Bij gebrek aan bewijzen van enige economische activiteit in België of het bewijs dat betrokkene als economische niet-actieve voldoende in haar bestaansmiddelen kan voorzien, dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42bis §1, 3e lid van de wet van 15-12-1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de banden met het land van oorsprong te verliezen. Als EU-onderdaan dient betrokkene zonder problemen terug te kunnen keren naar de eigen lidstaat of zich in elke andere lidstaat naar keuze te kunnen vestigen om zich te integreren, medische verzorging te krijgen, een gezinsleven op te bouwen, toch voor zij in die andere lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08-10-1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie waarbij de minderjarige kinderen zich voegden, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de kinderen V. L. C. [...] en V. L. A. [...] overeenkomstig artikel 42ter § 1, 10 van de wet van 15-12-1980. Nergens uit het dossier blijkt dat er sprake is van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42ter §1,3° lid van de wet van wet 15-12-1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40, §4 en 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen, met name het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, de hoorplicht en het recht op verdediging.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“1.1. Dat artikel 40 §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt :

“(..).”

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet stelt :

“(..).”

1.2. Conform artikel 42bis §1 Vw. kan dus een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van een Unieburger als deze niet langer voldoet aan de voorwaarden die inzake zijn verblijf werden gesteld of als hij een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Aangezien in casu de voorwaarden van artikel 42bis §1 Vw. niet voldaan zijn, is er sprake van een schending van de artikelen 40 §4 en 42bis §1 van de Vreemdelingenwet.

Immers, de bestreden beslissing haalt aan dat verzoekster sedert juni 2013 niet meer tewerkgesteld was en indien zij een reële kans op tewerkstelling zou maken binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij inmiddels reeds aan de slag zou zijn geweest. Bovendien stelt verweerder zich de vraag of verzoekster wel werkelijk de intentie heeft om werk te zoeken.

Verweerder motiveert dan ook geenszins op een afdoende manier waarom dient vastgesteld te worden dat er in hoofde van verzoekster, die pas sedert februari 2013 in België verblijft en diezelfde maand onmiddellijk aan de slag kon, geen sprake zou zijn van een reële kans op tewerkstelling.

Verzoekster heeft immers 9 maanden gewerkt als huispersoneel bij Mevrouw H. A. (...), doch werd het slachtoffer van fraude. Indien haar werkgeefster correct zou gehandeld hebben, zou verzoekster aldaar nog steeds aan de slag geweest zijn.

Bovendien werpt de verweerder onterecht op dat de vraag zich stelt of verzoekster wel daadwerkelijk de intentie heeft om werk te zoeken, nu zij zich op vraag van het OCMW heeft ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB.

Verzoekster was evenwel geenszins bekend met de regelgeving en geplogenheden in België en heeft zich in ettelijke interimkantoren ingeschreven teneinde werk te vinden. Zij was geenszins op de hoogte van het feit dat zij zich bij de VDAB als werkzoekende moest opgeven, wat haar uiteindelijk pas door het OCMW werd meegedeeld.

Overigens geniet verzoekster thans werkloosheidsuitkeringen, wat bewijst dat verzoekster over een voldoende aantal gewerkte dagen beschikt en wat eens te meer aantoonst dat verzoekster wel degelijk werkwilbig is en in het verleden effectief aan de slag was.

1.3. Dat verweerder pas op 18 juni 2014 een beslissing aangaande verzoeksters verblijfsrecht heeft genomen, terwijl in maart 2014 een schrijven aan verzoekster werd gericht ter voorlegging van bijkomende stukken.

Verweerder kan zich bijgevolg geenszins baseren op eventuele stukken welke dateren na april 2014, om een vervolgens een paar maanden later te stellen dat verzoekster in België geen reële kans op tewerkstelling maakt.

Verweerder heeft dan ook nagelaten verzoekster opnieuw uit te nodigen om van de voorbije maanden nieuwe bewijsstukken voor te leggen betreffende haar (reële kans op) tewerkstelling in België.

Dat er dan ok sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging nu verzoekster niet uitgenodigd werd bijkomende stukken/informatie ter harer verdediging neer te leggen.

1.4. Tenslotte kan verweerder geenszins de huidige economische realiteit buiten beschouwing laten, waarbij het als werkzoekende niet evident is om onmiddellijk een nieuwe baan te vinden.

Dat de bestreden beslissing dan ook kennelijk onredelijk en onevenredig is waar zij stelt dat van verzoekster mag verwacht worden dat zij inmiddels aan het werk zou zijn indien zij een reële kans maakt op tewerkstelling in België en de vraag zich stelt of verzoekster wel effectief op zoek is naar werk. Dat de bestreden beslissing hierdoor bovendien de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt, overeenkomstig dewelke bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.”

2.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet en gemotiveerd dat de verzoekende partij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden vervat in artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt toegelicht dat de verzoekende partij sinds 29 juni 2013 niet meer is tewerkgesteld geweest, dat zij vanaf de dag dat ze onvrijwillig werkloos werd gedurende 6 maanden kon worden beschouwd als werkzoekende, dat ondertussen de periode van 6 maanden ruimschoots overschreven is, dat de verzoekende partij vanaf 10 oktober 2013 een beroep heeft gedaan op financiële steun van het OCMW, dat ze sedert 9 september 2013 ingeschreven is als werkzoekende bij de VDAB, maar dat dit nog geen resultaat heeft opgeleverd. Er wordt geconcludeerd dat er bij gebrek aan enig bewijs van economische activiteiten in België of het bewijs dat de verzoekende partij als economische niet-actieve voldoende in haar bestaansmiddelen kan voorzien, er een einde dient te worden gesteld aan haar verblijfsrecht als burger van de Unie overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft vervolgens ook aan om welke redenen zij van oordeel is dat de verzoekende partij het verblijfsrecht niet kan behouden op grond van artikel 42bis, §2 van de Vreemdelingenwet. Tot slot wordt in de motivering van de beslissing aangegeven dat er rekening werd gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met artikel 42bis, §1, 3° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de weergegeven motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de in hare hoofde genomen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.1.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De aangevoerde schending van de materiële motiveringplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij als burger van de Unie een verblijfsrecht heeft verkregen op grond van artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 4.

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)”

De Raad merkt op dat artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund, toelaat om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een EU-burger als hij niet langer voldoet aan de voorwaarden die inzake zijn verblijf werden gesteld of als hij een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, §4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet afdoende motiveert waarom hij oordeelt dat zij, die pas sinds februari 2013 in het Rijk verblijft en hier reeds 9 maanden als huispersoneel gewerkt heeft, geen reële kans maakt op tewerkstelling.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 26 maart 2014 kennis heeft genomen van de brief van 11 maart 2014, waarin de Dienst Vreemdelingenzaken haar meedeelt: “Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde immers zo nodige controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Naargelang de huidige activiteit dienen er recente bewijzen voorgelegd te worden.

-als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches

- als zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij een sociale kan voor zelfstandigen met de vermelding "geldig voor inschrijving in het vreemdelingenregister" + recent en volledig uittreksel uit de kruispuntbank der ondernemingen + bewijs van het effectief uitoefenen van de zelfstandige activiteit (vreemdelingenbesluit. Bewijs van regelmatige inkomsten uit zelfst. Act – bewijs van storting van bezoldiging op eigen rekening)
- als werkzoekende: bewijs van reële kans op tewerkstelling en VDAB-attest of sollicitatiebrieven. Indien betrokkene werkloosheidsuitkering ontvangt, mag er naast deze bewijzen als werkzoekende ook bewijs geleverd worden van de werkloosheidsuitkering met hierin de vermelding van hoelang zij in België tewerkgesteld was en sinds wanneer zij werkloosheidsuitkering geniet.
- als student: inschrijving bij een erkende school + bewijs van voldoende bestaansmiddelen + ziektekostenverzekering
- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bij tewerkstelling in buitenland: arbeidscontract + 3 recente loonfiches/ bij zelfstandige activiteit in buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van inkomsten uit die zelfstandige activiteit beschikbaar voor privé-uitgaven / bij uitkering: attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van aard en de regelmaat van de uitkering/ ...) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.

Gelieve aan betrokkene te vragen eveneens een recent OCMS-attest voor te leggen. Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor betrokkene steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening worden gehouden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier [...]

Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf verliezen.

In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig art. 42ter, §1,2^e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. [...]"

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij onder meer volgende documenten heeft voorgelegd: "een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB [vanaf maandag 9 september 2013], een schrijven van het OCMW met betrekking tot het toekennen van een leefloon, interim-loonfiches en overzichten van ontvangen werkloosheidssteun", wat steun vindt in het administratief dossier.

De Raad acht het, gelet op de langdurige werkloosheid van de verzoekende partij, niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde in de bestreden beslissing oordeelde: "Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 29-06-2013 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis §2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer overeenkomstig artikel 42 bis §2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40 § 4, 1° van de wet van 15-12-1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest. Betrokkene blijkt sedert 09-09-2013 ingeschreven te zijn bij de VDAB als werkzoekende, maar dit kennelijk zonder enig resultaat. Zij heeft zich, bovendien uitdrukkelijk ingeschreven op vraag van het OCMW. Of betrokkene werkelijk zelf de intentie heeft om actief werk te zoeken is nog maar de vraag. Daarnaast is het gelet op de langdurige periode van werkloosheid van betrokkene niet onredelijk te stellen dat haar reële kans op tewerkstelling niet zomaar valt af te leiden uit het administratief dossier. Behalve bewijzen van een oude tewerkstelling (mei 2013) en het inschrijvingsbewijs als werkzoekende bij de VDAB, wordt niets voorgelegd waaruit kan blijken dat er binnen afzienbare termijn verandering kan komen in deze situatie van werkloosheid."

Gelet op de langdurige werkloosheid, het feit dat het dossier enkel bewijzen van een oude tewerkstelling en een inschrijvingsbewijs als werkzoekende bij de VDAB bevat, kon de gemachtigde derhalve op goede gronden oordelen dat de verzoekende partij niet als een werkzoekende in de zin van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet kon worden beschouwd. Het betoog van de verzoekende partij als zou de gemachtigde niet afdoende gemotiveerd hebben waarom hij oordeelt dat zij geen reële kans maakt op tewerkstelling houdt dan ook geen stand. Daarenboven heeft de verwerende partij bij brief van 11

maart 2014 uitdrukkelijk aan de verzoekende partij gevraagd om de nodige bewijselementen bij te brengen die het recht op verblijf staven.

Het gegeven dat de verzoekende partij werkwilgig is en in het verleden reeds gewerkt heeft, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij *in casu* niet aannemelijk gemaakt heeft dat ze op heden een reële kans op tewerkstelling maakt, net zo min als het gegeven dat de verzoekende partij niet op de hoogte was van de geplogenheden en de regelgeving in België, waardoor ze zich uiteindelijk pas op doorverwijzing van het OCMW bij de VDAB ingeschreven heeft.

Artikel 42bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat de burger van de Unie het statuut van werknemer nog minstens zes maanden kan behouden indien hij onvrijwillig werkloos geworden is na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar en zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening heeft ingeschreven. Doordat de verzoekende partij in elk geval reeds meer dan zes maanden werkloos is, kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geldig besluiten dat de bepalingen artikel 42bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet niet op haar van toepassing zijn. *In casu* weerlegt de verzoekende partij evenmin de vaststelling dat zij meer dan zes maanden werkloos is. Het gegeven dat zij verklaart dat ze het slachtoffer is van fraude, waarvan de verzoekende partij *in casu* evenmin een begin van bewijs bijbrengt, doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat daar ze meer dan zes maanden werkloos is.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing slechts op 18 juni 2014 genomen werd en dat er volgens haar geen rekening mocht gehouden worden met stukken die dateren van na april 2014, toont zij niet aan op welke manier zij zou benadeeld zijn door het feit dat de gemachtigde pas op 18 juni 2014 de bestreden beslissing genomen heeft. Voorts toont de verzoekende partij ook niet *in concreto* aan met welke stukken er geen rekening mocht worden gehouden.

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Voorts voert de verzoekende partij ook aan dat de gemachtigde heeft nagelaten haar uit te nodigen om bijkomende stukken of informatie te harer verdediging neer te leggen en stelt dat de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht en haar rechten van verdediging geschonden werden.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij gehoord diende te worden door de gemachtigde alvorens een einde werd gesteld aan haar recht op verblijf nu de verzoekende partij schriftelijk gecontacteerd was om bepaalde bewijselementen in te dienen, merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het beëindigen van een recht op verblijf van meer dan drie maanden, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het beëindigen van het recht op verblijf hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Zoals hoger reeds werd aangegeven werd de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing bij schrijven van 11 maart 2014 uitdrukkelijk uitgenodigd om bijkomende stukken voor te

leggen om haar recht op verblijf te staven. Op deze vraag is de verzoekende partij ingegaan en zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat werden de neergelegde stukken in de bestreden beslissing besproken. *In casu* beperkt de verzoekende partij zich tot een louter betoog waarbij zij stelt: “Verweerder heeft dan ook nagelaten verzoekster opnieuw uit te nodigen om van de voorbije maanden nieuwe bewijsstukken voor te leggen betreffende haar (reële kans op) tewerkstelling in België. Dat er dan ok sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging nu verzoekster niet uitgenodigd werd bijkomende stukken/informatie ter harer verdediging neer te leggen.” Voorts geeft ze niet met concrete elementen aan welke specifieke omstandigheden zij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name een niet-beëindiging van het recht op verblijf. De verzoekende partij beperkt zich tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Een schending van de hoorplicht kan niet worden vastgesteld. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 42bis, §1, 3° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Overeenkomstig artikel 42bis §1, 3° Vw. moet verweerder bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een Unieburger, rekening houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij banden heeft met zijn land van herkomst.

Ook artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/15/EG verplicht de staten om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

In casu werpt de bestreden beslissing op dat de duur van het verblijf van verzoekster niet van die aard zou zijn om de banden met het land van oorsprong te verliezen en zij als EU-onderdaan zonder problemen terug kan keren naar minstens haar eigen lidstaat.

Bijgevolg werd door verweerder in casu enkel de duur van verzoekster in het rijk in overweging genomen bij het nemen van de beslissing.

Geen enkele motivatie wordt gegeven betreffende de overige – conform artikel 42bis §1, 3° in overweging te nemen – elementen zoals leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, , sociale en culturele integratie en de mate waarin er banden zijn met zijn land van herkomst.

Temeer daar verzoekster een alleenstaande moeder is van twee kinderen, welke inmiddels gedurende één jaar in België schoollopen, de taal ondertussen perfect spreken, geïntegreerd zijn, enz...

Uit de bestreden beslissing blijkt dit dan ook geenszins, zodat deze een schending uitmaakt van de artikelen 42bis §1, 3° en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980.”

2.2.2. Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 42*bis*, §1, 3° van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat zij artikel 42*ter*, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bedoelt.

Dit artikel luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Wat de verwijzing naar het laatste lid van artikel 42*ter*, § 1 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er op dat, daargelaten de vraag of artikel 42*ter*, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet – dat voorziet dat het bestuur bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening dient te houden met de duur van het verblijf in het Rijk, met de leeftijd, met de gezondheidstoestand, met de gezins- en economische situatie, met de sociale en culturele integratie en met de mate waarin de vreemdeling bindingen heeft met zijn land van oorsprong – een plicht tot formele motivering omvat, blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij op 26 maart 2014 kennis heeft genomen van de brief van 11 maart 2014, waarin de Dienst Vreemdelingenzaken haar uitdrukkelijk meedeelt: *“In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig art. 42ter, §1,2^e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.”*

Naar aanleiding van dit schrijven heeft de verzoekende partij volgende documenten ingediend: een notariële akte betreffende een speciale volmacht van de heer J.A.V.P., dit is haar echtgenoot en de vader van de minderjarige kinderen, inschrijvingsbewijs VDAB, schrijven van het OCMW van 4 april 2014 waarbij aan de verzoekende partij een leefloon wordt toegekend vanaf 10 januari 2014, verklaring van het OCMW van 1 april 2014 dat aan de verzoekende partij van 10 oktober 2013 tot en met 9 januari 2014 een leefloon werd gegeven, een loonfiche opgesteld op 22 mei 2013 voor de werkweek van 6 -11 mei 2013, vier rekeninguittreksels op datum van 8 april 2014 en 26 maart 2014. Nergens heeft de verzoekende partij aangevoerd dat ze een alleenstaande moeder is van twee kinderen, die inmiddels gedurende één jaar in België schoollopen, de taal ondertussen perfect spreken en geïntegreerd zijn. De verzoekende partij kan zich dan ook niet beklagen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met eventuele humanitaire elementen, waarvan zij het zelf blijkbaar niet nodig achtte om de diensten van de verwerende partij – in weerwil van de duidelijke vraag naar humanitaire elementen – in kennis te stellen.

Waar de verzoekende partij voorhoudt een alleenstaande moeder te zijn, wijst de Raad er bovendien op dat dit niet strookt met de gegevens van het administratief dossier. Uit de notariële akte van 27 februari 2014 blijkt dat de verzoekende partij nog steeds gehuwd is met de heer J.A.V.P, verblijvend in Spanje. Uit geen ander stuk van het administratief dossier kan worden afgeleid dat de verzoekende partij een alleenstaande moeder is. Voorts wordt er evenmin een begin van bewijs bijgebracht dat de kinderen de taal perfect beheersen en geïntegreerd zijn.

Voorts wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangegeven: *“Als EU-onderdaan dient betrokkene zonder problemen terug te kunnen keren naar de eigen lidstaat of zich in elke andere lidstaat naar keuze te kunnen vestigen om zich te integreren, medische verzorging te krijgen, een gezinsleven op te bouwen, toch voor zij in die andere lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing.”* Hieruit blijkt dat niet enkel met de duur van het verblijf van de verzoekende partij in België rekening werd gehouden.

Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich in het verzoekschrift tot een eerder theoretisch betoog waarbij zij er van uitgaat dat artikel 42*ter*, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet een motiveringsplicht omvat, zonder echter *in concreto* aan te stippen met welke andere elementen de verwerende partij dan wel rekening had dienen te houden.

In casu wordt een schending van artikel 42*ter*, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk gemaakt.

Voor wat de schending van artikel 74/13 betreft, wijst de Raad erop dat deze in het kader van het derde middel besproken zal worden.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen.

Zoals reeds voorafgaandelijk uiteengezet, verplicht artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG – omgezet in artikel 74/13 Vw. – staten om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven.

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoekster geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van verzoeksters en dit conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel.

Temeer daar verzoekster twee kinderen heeft, welke inmiddels al een jaar in België schoollopen.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.”

2.3.2.1. Het derde middel van de verzoekende partij heeft betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten.

Allereerst moet worden gesteld dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar te onderscheiden beslissingen zijn. Het feit dat deze beslissingen middels eenzelfde akte aan verzoekster ter kennis werden gebracht doet geen afbreuk aan dit gegeven (cf. RvS 23 januari 2014 nr. 226.182; RvS 23 januari 2014, nr. 226.184; RvS 23 januari 2014, nr. 226.185).

2.3.2.2. *In casu* meent de verzoekende partij dat de verwerende partij bij het geven van het bevel rekening had dienen te houden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat zulks dient te blijken uit de motivering van het bevel. De verzoekende partij stelt dat verwerende partij het bevel enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat de verzoekende partij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond.

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten ook duidelijk blijkt dat er rekening werd gehouden met de kinderen, daar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk staat: *“Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42bis §1, 3e lid van de wet van 15-12-1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de banden met het land van oorsprong te verliezen. Als EU-onderdaan dient betrokkene zonder problemen terug te kunnen keren naar de eigen lidstaat of zich in elke andere lidstaat naar keuze te kunnen vestigen om zich te integreren, medische verzorging te krijgen, een gezinsleven op te bouwen, toch voor zij in die andere lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing.”* De verwerende partij wijst er voorts op dat ook met de kinderen rekening werd gehouden, met name daar er gemotiveerd wordt dat: *“Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie waarbij de minderjarige kinderen zich voegden, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de kinderen V. L. C. [...] en V. L. A. [...] overeenkomstig artikel 42ter § 1, 10 van de wet van 15-12-1980. Nergens uit het dossier blijkt dat er sprake is van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42ter §1,3° lid van de wet van wet 15-12-1980.”* De verwerende partij meent dat uit de motivering van het bevel duidelijk blijkt dat er rekening werd gehouden met de kinderen.

In dit verband wijst de Raad erop dat artikel 42ter, §1, derde lid een onderscheiden toepassingsgebied heeft van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Artikel 42ter, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf en geeft aan met welke elementen de minister bij het beëindigen van het verblijfsrecht rekening moet houden. Het bevel om het grondgebied te verlaten is echter een afzonderlijke beslissing, die op eigen feitelijke en juridische overwegingen steunt. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is uitdrukkelijk van toepassing op de

verwijderingsmaatregel en luidt als volgt: “*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

In casu blijkt nergens uit de motivering van het bevel dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind. Daargelaten de vraag of uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een formele motiveringsplicht kan worden afgeleid, moet dan minstens uit de stukken van het administratief dossier blijken dat hiermee rekening werd gehouden. *In casu* blijkt zulks evenmin uit de stukken van het administratief dossier.

Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissingen geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, *in casu* het hoger belang van de kinderen van de verzoekende partij, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (*cf.* RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd gegeven, heeft daarentegen op zich geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Het middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in de mate dat het is gericht tegen beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juni 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS